

Voda 2006

aneb

...už se zase pouštíme řídítek?!...

Voda 2006

30. 6. – 2. 7.

Seznam toho, co rozhodně nebudeme potřebovat a soupis instrukcí, které se na místě ukáží být k ničemu

Začneme tím nejméně populárním:

celkový rozpočet:

úporným šroubováním mozkových závitů dospěl Michal k částce **1406,-/os.**

z toho:

půjčovné	333,-
noclezné	90,-
dopravné	283,- počítá se s bus linkou viz *.xls
stravné	700,-

bankovní operace:

půjčovné jste již zaslali převodem na účet

dopravné - je možnost, že obstará Michal, pak bude sleva. Pro tento případ mu zašlete částku „dopravné“ na dříve uvedené konto. Případný přeplatek bude po akci vrácen. Pokud si to chcete zacvakat sami je to váš problém.

Stravné – vyvézt formou hotovosti

Noclezné – vyvézt formou hotovosti.

Rezerva – dle uvážení každého z vás.

Co sebou:

Minimálně **náhradní oblečení, boty do vody** a věci nutné k přežití – **stan** (pro dvojici – zařídí si dvojičky samostatně. Jejich rozdělení je v příloze XLS) a **teplý spacák**, (karimatku) **nůž, zapalovač, ešus, vaříč** (pro členy Hells: vyvézt **jízdní kuchyni** včetně **vercajkovníku**) a **možná i pončo. Uniformní trika Hells verze 2006** (na plašení štamgastů a snazší doptávání se až se ztratíme)

Někdo si sebou může vzít i **věci osobní hygieny**, jako je např. **ručník, kartáček na zuby** či **mýdlo**, ale ty nejsou u vodáků moc oblíbeny a na ušetřené místo vezmou raději **Fernetovu ústní vodu**.

Jídlo, koření a pití

Co se týče jídla a pití, tak něco **málo na snídani**, že než se s něčím navíc tahat, tak je lepší se živit po cestě po hospodách.

Dále **rum** nebo (a) **jinou flašku** sebou do lodi na zahřátí a něco do vlaku na cestu.

velká flaška na nealko do lodi (třeba od Matonky).

Upřesnění:

pátek příjezd – jídlo ze zásob (za studena)

pátek zobání - ze zásob

pátek sosání - ze zásob

Sobota snídaně - jídlo ze zásob (+ čaj, kafe atd.)

Sobota oběd – hospoda (kiosek)

Sobota večeře - jídlo ze zásob (na vaření)

Sobota zobání - jídlo ze zásob (možno dokoupit cestou)

Sobota sosání – pití ze zásob (možno dokoupit cestou, případně se zbořit v hospodě)

Neděle snídaně - jídlo ze zásob (+ ranní tekuté teplosti)

Neděle oběd – hospoda (kiosek)

Neděle zobání - jídlo ze zásob (možno dokoupit cestou)

Neděle sosání – pití ze zásob (možno dokoupit cestou)

Rozpočet na jídlo:

250 – 300,- na den a osobu včetně zobání a sosání.

Navýšení dle ctěné libosti každého jednotlivce.

Ostatní

Šňůry na uvázání všeho co může z lodi uplavat. (Vloni se osvědčily pavouky.)

Důležitý je **opalovací krém a mast na spáleniny**.

Plavky se taky unesou. (Která nechce, nemusí.)

Náplast na odřeniny a možná nějaký **Ibalgin** na úpal (pro zdravotnici Hells: vyvézt **jízdní lékárnu**)

Repetent nebo jiný hmyzoplaš.

Čelovku či jiné světýlko.

Kytaru, flétnu, kontrabas, piáno, varhany - rozhodně dávat do obalu zabalené v igelitovém pytli a možno pak ještě s obalem zabalit znovu. Ke kytáře neuškodí náhradní struny, k piánu ladič – pijan, k varhanům farář a kostelník a nějaký ten zpěvník.

Foták (pokud ho nebudete vybalovat na nebezpečném místě a nebudete ho mít furt na krku (Tomáši!!!))

Sluneční brýle (jen na šňůře, jinak nedoporučuji)

Nějaký nůž a jiné drobné nářadí třeba **kladivo** na zatloukání kolíků.

Kdo vstává dřív, tak **knížku**, nebo Viktor **zápisník** na přípravu zprávy.

Pokud přijdete ještě na něco, neváhejte a hromadně rozešlete.

Mch + Dig

Tento rok byla jako atrakce na odreagování se od kol, jak jste již z úvodu pochopili, zvolena voda. Přesněji sjíždění řeky. Podobně jako minulý rok. Vloni se ovšem jezdilo po rybníku zvaném Berounka. Letos se na radu Michala zvolila voda o něco živější. Dokonce přímo řeka. Otava. Prý je hezká.
Vkt.

Po loňské zkušenosti s až moc klidnou Berounkou jsme všichni uvítali Michalův návrh na podstatně divočejší řeku OTAVU. Proč zase jednou v roce nezkusit procestovat kousek naší krásné země bez našich milovaných koleček jen za pomoci rukou, vlastní (ne)šikovnosti a hlavně dobré nálady ? Hnk.

Pátek 30.6.

Na místo srazu jedu společně Hankou, se kterou jsem měl rande v bance. Mám na mysli její pracoviště. To je pro ty, kteří už viděli, jak stojíme uprostřed haly zády k sobě s černými kuklami přes obličej a střelnými zbraněmi v rukou. Na Knížecí jsme dorazili asi v 17:15, tedy přesně podle plánu. Na místě jsme ale první nebyli. Předběhli nás už Hančina sestra Helena a velký Honza s Evou. A se dvěma obrovskými taškama. Co v tom asi mají?...

Po chvíli se přidal Olda, za další chvíli Michal i s Radkou. A potom to už šlo ráz na ráz. Tatranka se sestrou Pavlou, Jarka s Martinem, Standa, ba i Dig, tentokrát nezvykle bez cyklistické helmy. Vkt.

... a bez papučí a ne první na srazu, neb to se to někomu srazuje doma v obýváku. Trn.

Dokonce dorazila i Monika, i když nejprve jen ve formě SMS. Hanku zarazilo, že se ve zprávě vše píše v jednotném čísle. Vždyť má jet se svým přítelem Honzou. Co se děje? Odpověď na tuto otázku jsme dostali v zápětí. Honza přišel sám, navíc nečekaně z druhé strany.

Objevili se i mně neznámý lidi. Především taková malá bytůstka hlásící se jako parták malého Honzy. Vkt.

No, hlásící se... to je nadnesené, spíše „po vyčerpávajícím výsledku odhalena jako...“, neb „s nějakými lidmi někam na vodu“ – to by mohl říci každý... Trn.

Toto stvořeníčko je hezké, příjemné, milé a hmotnostně nenáročné. Tedy ideální háček. Honza si prostě umí vybírat. Dál se ukázal Láďa s další ženskou, která byla již předem pracovně označena jako malá Háčková, dcera velké Háčkové, tedy Eva, dcera Evy. Ale to jsem v tu chvíli ještě nevěděl.

Dorazil dokonce i autobus. A vzápětí Monika osobně.

Nejistota, že se ta naše halda všeho, co s sebou táhnem nedá narvat do tak malého autobusu (normální Karosa) byla zavržena otevřením zavazadlového prostoru také na druhé straně vozu. Ve vzniklém zmatku se objevil nějaký problém s listky, jehož obětí se zdál být Olda. Nějak se na něj nedostalo z předem nakoupených jízdenek. Podrobnou analýzou situace se na zádrhel časem přišlo.

No a aby toho nebylo dost, tak ještě volal malý Honza, že je u Smíchovského nádraží a že za 5 minut bude tady. To by bylo sice pěkné, leč bohužel v okamžiku, kdy už se autobus rozjížděl.

Po chvíli napětí, ve které jsem hledal, a nutno podotknout, že nenašel, své místo na sedadle č. 34, jsme vyrazili. Ke škodě Honzy přesně podle jízdního řádu v 17:45.

K cestě po Strakonické, kolem Koček, Dunajů s kilometry lan AlFe 6 a čtyřmi sty kV snad není co dodat. Až do Sušice se kromě obvyklých srandiček nic zvláštního nestalo. Ba ne. Jako obvykle ne. Musím s tím něco dělat a psát podobné zprávy nějak jinak. Nebo skončím jako inspektor Colombo se svým trapným „Měl bych ještě jednu otázku“, kterou se železnou pravidelností pokládal všem podezřelým až ve dveřích při svém odchodu.

Onou zajímavostí, která nás trošku vyrušila ze sladkého nicnedělání, byla skutečnost, že se autobus pomalu rozpadal. Už od odjezdu se Dig ani Hanka nemohli opřít o svá opěradla, protože tato byla vykloubena ze sklopné mechaniky a navíc tam chyběly nějaké šrouby. Během jízdy se ovšem začalo divně chovat i to moje a přidal se i přede mnou sedící Martin. A nakonec i Eva. Někáká neznámá epidemie opěradel...

Konečná stanice, Sušice - nábreží, byla na svém místě i přes nejistou hladinu Otavy. Vystoupili jsme, sebrali věci a hurá na další autobus. Měl by jet asi za 15 minut. Tedy vlastně měly, protože Michal nám zajistil ještě jeden speciální extra pro nás.

Čekání jsme strávili různým tlacháním, zahříváním a telefonováním s malým Honzou, který nás sice stihá, ale přesto nestihá. Vkt.

Mnohé z nás nemile překvapil chlad, táhnoucí nejen od řeky ☹.

Piš.

Naše autobusy se objevily. No, autobusy. Velké dodávky. Modrá a červená. I přesto, nebo možná právě proto, byl docela problém se tam nacpat. Například já jsem byl rozdělen na dvě části. Moje tělo, taška a stan byly v jednom vozidle, batoh byl ve vozidle druhém. Sice jsem stál, ale hlavně jsem jel. Měl to být prý jenom kousek, nějakých 15 km, ale stejně to bylo lepší takhle.

Vystoupili jsme na silnici, uprostřed ničeho. Takový byl alespoň můj první dojem.

Vzápětí jsem ale viděl ceduli s reklamou a šípkou na nějaký autokemp, kam jsme si to také v hned namířili.

Počasí bylo takové všelijaké, navíc bylo docela chladno. Zvlášť když jsem měl na sobě pořád jen tričko a kraťasy.

Po zařízení nějakých drobných formalit (přihlášení, zaplacení kempu a tak) jsme si našli vhodné místo pro nocležení a jali se stavět stan. Já jsem se třeba chystal aplikovat své teoretické znalosti získané od Jany. Ale skoro jsem je nepoužil, protože stan se mnou topořil Standa, který byl ke mně přidělen a podle toho, jak se k tomu stavěl, to zřejmě už někdy v životě dělal.

Ale i tak mně našťoval Martin s Jarkou, kteří měli svůj stan už skoro postavený, zatímco my jsme teprve zasouvali tyče. Přitom mně napadaly různé myšlenky na sabotáž... Po drobných komplikacích se ztraceným vchodem vnější části stanu se jej nakonec i nám podařilo postavit celkem hezky.

Problémy se nevyhnuly ani Digovi s Hankou, kterým praskl jeden prut. Nebo tak něco nepříjemného.

Najednou se Martin začal nějak cukat a poohlížet se po hospodě. V tu chvíli jsem ještě nevěděl, co ho tam tak táhlo. Jestli pivo či nedostatek jiné základní potraviny. A on to nebo fotbal. Ono totiž právě probíhá nějaké Mistrovství světa nebo co. Než se kdo rozkoukal, v tichosti zmizel.

Po chvíli se objevila Jarka, která nás všechny naháněla. Tedy do té hospody. Důvodem byl hospodský, kterému se zřejmě po Martinově informaci o našem počtu protočily panenky podobně jako strýčku Skrblíkovi. Promptně prý přeorganizoval nejen stoly, ale i štamgasty.

Zábava už byla v plném proudu, když jsem se Standou přišel o chvíli později než ostatní. My všichni jsme obsadili dva velké stoly. Tedy samozřejmě židle a lavice u těch dvou velkých stolů. Jo a ještě u třetího stolu byl Martin přilepený u televize ☺.

V místnosti nebylo kupodivu vůbec nahuleno, takže se sedělo a popíjelo celkem příjemně. Škoda jen, že výběr jídel nebyl nejpestrější.

Někdy okolo desáté hodiny se najednou rozrazilly dveře a ...

A vstoupil malý Honza s báglem na zádech a vítězoslavným úsměvem na tváři. Pro dnešek jsme už tedy kompletní.

Vím, že jsem si měl zapamatovat nějaké zajímavé a legrační průpovídky, ale bohužel jsem je zapomněl. Takhle mi tedy budete muset jen věřit, že byla chvílemi i sranda. Tím nemyslím placení dluhů Michalovi. To moc srandovní nebylo.

Mohlo být možná tak jedenáct hodin, kdy nás pomalu začínala zmáhat únava. Spořádané jsme zaplatili, navštívili místnost úlevy a šli na kutě...

Sobota 1. 7. – první den prázdnin, první den platnosti bodového systému v automobilové dopravě.

Naše stanové městečko se začalo pozvolna probouzet. Moc rád bych napsal, že jsem to byl zase já, kdo se probudil první, obávám se však, že to nebyla pravda.

Nějaké zvuky se odkudsi ozývaly už když jsem se probudil. To bylo asi 6:15. Když jsem se ale po chvíli vydal na ranní toaletu, byl všude zase klid. Záhada. Po návratu jsem si zase lehnul a zase se ozvaly ty zvuky. Že by tady strašilo? Ba ne, tentokrát jsem ty zvuky lokalizoval. To byl Velký Honza s Evou. A ty zvuky byly mně milé. Okamžitě se mi spojily s jídlem.

Ke Standovi snad jen několik málo slov. Zase dlouho spí. Ach jo. Pomalu, pomaloučku se začali probouzet i ostatní. Dokonce jsem slyšel zvuky jak někdo chodí. Nebál jsem se sice že by to byl Šílenec s motorovou pilou, ale raději jsem vylezl taky. A vida ho. Michal rekognoskuje terén. Ehm, tedy řeku. Šel jsem s ním zkontrolovat stav vody. Nevím jak jeho, ale mé pocity nebyly vyložené pozitivní. To když jsem viděl kolik se to po kamenitém dně valí čiré kapaliny, navíc na mně docela velkou rychlostí. A to je ta voda ještě navíc dost studená, ba přímo ledová. Brrr!

Vkt.

A navíc vůbec není čirá, to je nemístně romantický popis toho, co se valilo před našimi zraky...

Probouzecí fázi dne už prošli skoro všichni a hned přistupovali ke fázi snídaci.

Každý svým odlišným způsobem, ale každý do sebe rval co se dalo. Například Standa. Ten když se probudil (ano, i on se nakonec probudil) a trochu se protáhl, tak nás všechny překvapil svým sice prehistorickým, ale stále plně používaným varičem na pevný líh. A hned se jal vařit obligátní litr vody na čaj.

Své hlavy ze stanu vystrčili i Martin s Jarkou a vystavili je tak blahodárným paprskům Slunce. Pravda, tak moc jich zase nebylo. Probudil se Olda. Objevila se i roztomilá zrzavá hlava. Že by Liška Bystrouška? Omyl. Tatranka je vzhůru!

Vkt.

Ó, ano, jasně, jako u té písní: probuzenááá, probuzenááá, jsi nejhezčí. No, kdo by se neuzbudil, když někdo mlátí kolem jeho hlavy pěstí do podlažky a pronásleduje uskakující bouli... Chudák myšáček...

Trn.

Monika se Honzou odněkud vytáhli snídaní, za kterou by se nemusel obsahem i počtem chodů stydět ani britský Lord na svém panství. Vkt.

No, musím podotknout, že do toho sychravého počasí se nám s Honzou moc vstávat nechtělo. Ale zase na druhou stranu jsme před sebou měli přebobáááťou snídani, kterou jsem nakoupila ještě na poslední chvíli před odjezdem, a plavbu na kterou jsme se moc těšili.

Mnk.

Objevili se i malá Háčková s přítelem Láďou. Vím, že jsem se komplikovaný systém křestních jmen členů naší party již snažil vysvětlit, ale opakuji si to zde spíš pro sebe, abych se v tom sám vyznal. Jak to dělá třeba v Číně, kde je lidí jako máku a navíc vypadají všichni stejně? ☺

No a když snídali ostatní, tak jsem ani já neodolal. Tomu, že jsem neměl hlad ale asi uvěřil jenom ten, kdo mně ještě nezná. Ale až mně pozná....!

Vkt.

Naše snídáně (Sušenky) probíhala ve spacákách, v klidu a pohodě... když se najednou pod náma začalo něco hejbat... Než jsme to začaly s Tatrankou atakovat, tak se objevil hnědý čumáček.. a ona to myš. Podle všeho to tedy byl nějaký vzácný hlodavec, jak jsme zjistily později v Annině. Každopádně pohrdl naší nabídkou Hermelínu a uraženě odskákal od stanu kamsi do křoví... A není pravda, co říkala Tatranka, že jsem do toho hlodavce mlátila se slovy „Co to tady sakra leze...“ !!!

Piš.

No a po snídani se začalo pozvolna balit. Byli jsme to my dva, já a Standa, kterým stál stan jako poslední. Ale zkušené ruce ho zvládly složit během okamžiku.

Vkt.

Ani já kupodivu nejsem s balením poslední. Ovšem bude to nejspíš Honzou, protože, už od kuropění mě honí do úklidu.

Mnk.

Lodě měly podle Michala dorazit asi v devět a pádla, sudy plus další zbytečnosti snad taky. A taky jo. Už se objevilo červené autíčko s velkým přívěsem plným žlutých lodí. Tak já se tomu zřejmě fakt nevyhnu!

Při vykládání plavidel jsem si asi poprvé v životě šáhnul na to žluté plastové cosi, co mě snad(!) bude alespoň po většinu času dělit od té mokré studené hmoty, které její kamarádi říkají voda a chemici H_2O .

Výběr pádel moc práce kupodivu nezabral. Mám pocit, že měli jen dvě velikosti. Jedna délka akorát tak pro mě a druhá pro Janu. Význam sudů jsem chápal hned (mám přece vysokou školu ☺). Ale k čemu jsou ty malé kousky molitanu mi zůstalo chvíli utajeno. Podobně jsem na tom byl s takovým dlouhým provazem. Snad, kdyby se něco nepovedlo, v nějaké

životní krizi... Ale když je všude plno vody, tak věřím, že k tomu člověk nepotřebuje provaz, ne? To je jako nošení dříví do lesa. ☺

Význam záchranných vest jsem na druhou stranu chápal ještě lépe, než význam sudů. A taky jsem se hned po nějaké sápal. Vždyť jsem byl původně asi jediný, kdo si jí dopředu objednal. No a proto mně překvapilo a potěšilo, že si jí brali i někteří ostatní. Tak ji nebudu mít jen já. Nebudu jen já vypadat jako idiot. Hurááá.
Vkt.

Hra „Narvi všechny krámy do malého barelu a pak ho neprodyšně zavři“ jistě bavila nejen mě. Balancuji si to na ušku a koukám, chudák Jarka, co asi zapomněla, že přebaluje?? Lupnutí špuntu a skrz zuby proceděné „za střízliva ne“ poturdilo mou domněnku, že Jarka na rozdíl ode mě již zřejmě viděla řeku.
Trn.

Měli jsme alespoň částečně zaplněné žaludky, sbaleno, i lodě tu byly. K úplnému štěstí nám chyběl Plašan a zejména mně Jana. Myslete si teď co chcete, ale fakt je, že bez kormidelníka se na lodi jezdí asi dost špatně. To je úsudek, co? (zas ta vysoká škola ☺)

Ale světe div se, i ti dva dorazili za chvíli. To je to krásné synchro. Sláva. Sbalení bylo pro oba dilem okamžiku. Jana jen přesunula svůj bágl do vypůjčeného vodního vaku, Plašan zase svých pár maličkostí přesypal do připraveného sudu. Jana se ještě převlékla a mohlo se jet. No, Plašan se asi také převlékl, ale toho jsem si nějak nevšiml ☺.

Tyhle poslední přípravy už nemělo tolik svědků. Dělo se tak totiž už v době, kdy se první nedočkaví odvážlivci spouštěli na vodu a ujížděli vstříc svému mokrému osudu.

Vkt.

Nevím jak ostatní, ale já s Honzou jsme byli už celý nedočkaví, až budeme moci také snést tu naši žlutou krásnou loď oficiálně na řeku, s poetickým jménem Otava. Ale raději jsme dali přednost větším nedočkavcům.

Za pár okamžiků jsme i my na vodě... Nyní se na dlouhé dva dny lodě stanou naší jedinou ochranou před vodním živlem a to v určitých místech i doslova.

Mnk.

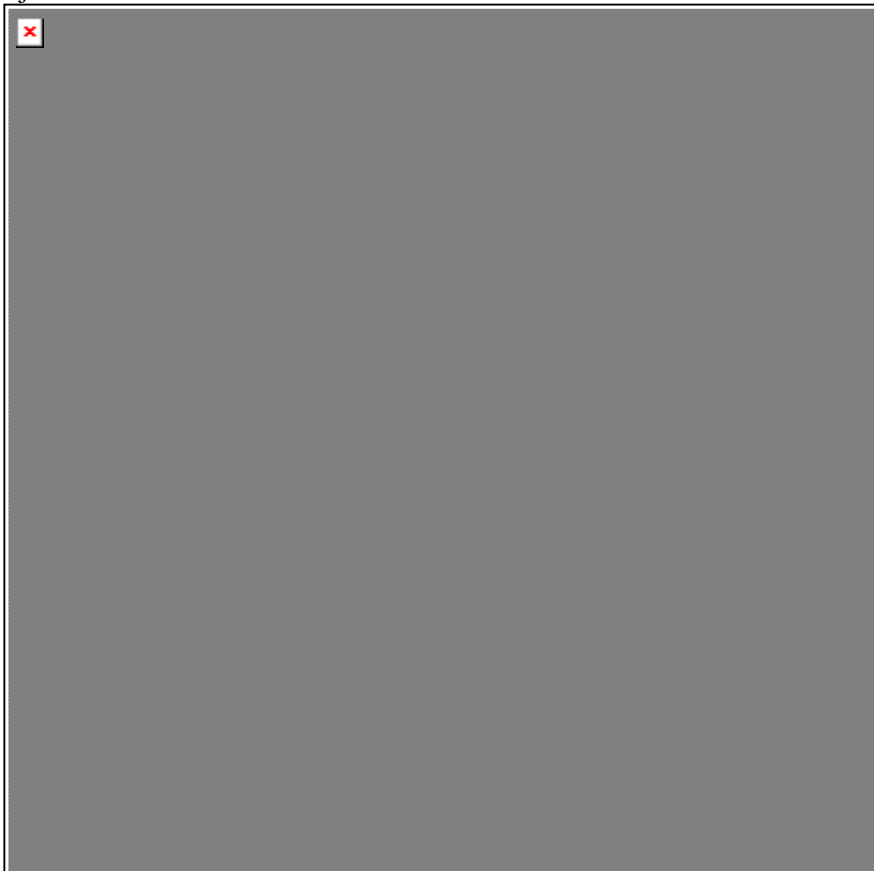
No, odvážlivci... Já, coby osoba znalá Otavu ve skupenství oleje pod Rábím, v kterémžto duchu jsem akci též líčila svému háčkovi, jsem uýčarovala flegmatický výraz, doufajíc, že mi vydrží alespoň než sestra zasedne do lodi zády ke mně, a ledabyle prohodila: klid, to známe z Berounky, pamatuješ, ty hupy pod tím třetím jezem, snad 5 metrů... tady je toho jen trochu víc, za zatáčkou bude volej... (no, neřekla jsem přeci, za kterou ☺, a netušila, že to bude až u neděli k polednímu ☺)

Tm.

Jako poslední zůstali na zemi Dig s Hankou a já s Janou. Od ní jsem dostal poslední (a vlastně i první) instrukce co a jak. Minulý rok na Berounce prý dostali začátečníci rozsáhlou lekci zahrnující teoretickou i praktickou přípravu pro sjíždění rybníka, teď to vzhledem k rychlosti vody nešlo. Takže se Jana omezila jen na několik málo nejdůležitějších rad. Třeba jako to, jak se drží pádlo, že mám s ním normálně pádlovat dopředu nějakou rozumnou frekvencí záběrů. Když na mně zavolá KONTRA, tak mám pádlovat obráceně, když zařve PŘITÁHNOUT, tak přitáhnout pádlo k lodi, což by jí mělo pomoci se správným nasměrováním lodi. Tento příkaz by na rozdíl od předchozího zakřičela asi s větší razancí, protože se domnívám, že by tento zákrok byl o něco urgentnější. Jo a taky že si na její povel mám kleknout. Případné zájemce o SM praktiky ovšem musím zklamat, nejedná se o nic podobného. To kdyby se asi blížilo něco nepříjemného, tak bych kleknutím snížil těžiště a měl tak zvýšit stabilitu lodi. No a to bylo z instruktáže vše. „Pohoda, na tom nic není“ myslel jsem si s malou dušičkou v těle. Hurá na vodu. Vkt.

Ono by na tom skutečně skoro nic nebylo nebýt toho, že v minulých třech dnech velmi vydatně přšelo a Otava vystoupila skoro až na III. Stupeň ohrožení . Právě teď jsme se pokoušeli zdolat řeku v tom „nejlepší“ Dravý proud , který se hnal před našimi zraky rozhodně nebyl pro slabší povahy. My v Hells se ale nedáme a jdeme do toho ! “

Hnk.

Ovšem hned při nástupu jsem měl pocit, že mě nemá ráda. Ta loď. Pořád se kývala ze strany na stranu. Nakonec si ale potvora dala říct. Ještě se usadila Jana a mohli jsme vyrazit.

Prvních pár desítek metrů, po prvních perejích, jsem nabyl silného dojmu, že to celé nebyl dobrý nápad. Zejména díky mému posezu, který nebyl příliš stabilní. A díky tomu nebyla stabilní ani loď, což bylo hned docela znát kymácením na obě strany. Jana mně hned radila „Nenahýbej se“, „Sedni si napravo“ a tak. Stále to ale nebylo ono. Za první zatačkou na nás čekali ostatní u břehu. Ted' už nevím přesně, co jsem to podle Jany měl dělat, každopádně jsme najednou byli v protisměru, tedy špičkou lodi proti proudu, což mně zmátlo. A rychle pádlovat, aby nás silný proud neodnesl od ostatních. Díky mému posezu se loď pořád kymácela a já si už zase říkal, jaký jsem vůl, že jsem do toho šel.

Vkt.

V tuto chvíli se úsilí naší lodi upínalo k jedinému, a to zachovat chladnou hlavu (což ve stávající teplotě vzduchu a spráskách vody nebyl problém) a řídit se špicí upřed, tudíž nám zastavování vůbec nepřišlo vhod. A obracet loď proti proudu? Ne ne, určitě to půjde jinak... No, nešlo, a tak jsme protentokrát vzaly za vděk potupnému úisu na ruce velké Háčkové. Trn.

Když dorazili i D&H tak jsme pokračovali v tom rodeu. Vkt.

My s Digem měli už první pořádné kopnutí divokého býka, v tomto případě divoké Otavy, za sebou. Po pár desítkách metrů zběsilé jízdy nám v lodi přibýlo tolik vody, že se stala neovladatelnou a my s vypětím všech sil a zapnutím všech vyrovnávacích křidélek se snažili dostat ke břehu. Povedlo se nám to ale přesně v místech kde měli od jedné chatky nějakou plastovou trubku zavedenou přímo do řeky. A jak jinak, my jeli přímo na ni a nedalo se nic dělat. Při nájezdu jsem oběma rukama trubku zachytila, vteřinu přidržela a poslala kolem lodě za nás a vzápětí jsem se už chytala všeho možného co rostlo z břehu směrem k vodě. Povedlo se. Stojíme. Místní obřetavci hned naběhli, pomohli nám dostat se z vody a pak jsme se ve čtyřech snažili loď až po okraj plnou vody nějakým způsobem dostat na strmý břeh. Měli jsme co dělat ale po postupném odlévání flaškou a houbou umístěnou v lodi se nám podařilo snížit hmotnost dostatečně. Ležela jsem na břehu, klepala se po celém těle a sbírala odvalu znovu nasعدnout. Díky pomoci místních jsme se ani nevím jak ocitla zpátky v lodi a už jsme frčeli skrz zpěněnou Otavu za ostatními.

Hnk.

V pravém rodeu se ovšem jezdci, blázni, drží zuby nehty, aby nespadli ze sedla divokého koně, nebo kusu hovězího. Jenže já se tady prý držet nesmím. Pořád jsem se hýbal ze strany na stranu, zadkem jsem už padal dozadu a pořád nic.

Nakonec bohužel zvítězila fyzika nad mou vůlí. V mírné pravotočivé zatačce, někde u místa, kde se podle mapy nachází budova Radost, byly pereje asi velké už příliš.

Obávám se, že díky mně se loď nahnula až moc nebezpečně na pravobok. Tak nebezpečně, že sama rozhodla, že nejbližší a nejsnáze dostupná stabilní poloha je bohužel ta dnem vzhůru.

Šlo to rychle. Loď se naklonila a já jsem se najednou i s brýlemi a pádlem v ruce ocitl ve vodě. Přes mokrou optiku jsem sice neměl nejlepší rozhled, ale Janu jsem viděl. Hurá. Snad je v pořádku. Vody naštěstí nebylo moc, takže utopit ve vestě bych se tam skutečně asi nemohl. Radši jsem se ale uvedl do polohy ve stoje. Nebo jinak: Vody moc nebylo. Pravda. Ale do hloubky. Do délky jí bylo až až. Proud byl skutečně docela silný, takže postavit se nebylo zas tak jednoduché.

„No to je tedy začátek“ říkal jsem si. Jak to asi bude vypadat dál, když jsem nás vyklopil už po pár stovkách metrů.

Velkej Honza (asi bych je měl číslovat) nám nejdřív pomohl s lodí ke břehu a pak vylít vodu. Nic se naštěstí neztratilo, Patrně to souviselo s tím, že všechno bylo přivázané.

Tak jsme se „udělali“. Lidé znalí vodáctví vědí, že to nemá nic společného se vrcholem v sexu. A už přišly první gratulace. Třeba od Martina, že jsem už pokřtěnej. Radka mě zase uklidňovala, že jsem lepší, ona že se při své první jízdě udělala dřív. No, hned jsem byl klidnější...

Ze škod, které jsme utřžili, bych měl přiznat jen Janino poškozené pádlo, kterému se urazilo madlo a mojí uplavanou kšiltovku. Ale byla fakultní, takže žádná škoda ☺.

Dalšími škodami potom bylo naše oblečení. V mém případě vlastně jen tričko. Plavky to zvládly hravě. Vše bylo prosáklé ledovou vodou a pak můj pocit viny.

Vkt.

Ani já s Honzou jsme se nevyhnuli vyklopení. Byl to nepopsatelný zážitek. Ted to ale nemyslím v tom chlubitvém slova smyslu. Nevím přesně v jakých místech, ale před námi byly děsné peřeje. Honza se do nich nebagajně pustil. Celkem úspěšně jsme se v nich vyhybali kamenům a ostatním překážkám. Před námi jela nějaká loď asi Viktor s Janou, která se vyklopila. A s tím už nešlo nic dělat. A tak jsme šli hnedka za ní. Voda byla děsivě studená a já v ní nestačila. Hezky jsem lapala po dechu. Věděla jsem, že nesmím nechat uplavat pádlo. To se mi podařilo a dokonce se mi povedlo vyskrábat se na břeh celá. Honza byl také statečný. Zachránil sebe plavidla se všemi věcmi. Pak už to šlo hladce. Odvodnit loď, nasednout a pokračovat za ostatními pomocí jim se stejným problémem, který jsme měli my...

Mnk.

Jsme jely s Tatrancou v klidu a pohodě (vyloženě – Basedova nemoc, čili lezení očí, při pohledu před příď), když najednou peřejky a po chvíli koukáme, že jsou všichni u břehu a někteří s lodí dnem vzhůru... Jsme si s Tatrancou říkaly „Jejda, tady je to asi divoký nebo co...“ a Tatranka říká „Tak jedem ke břehu!“ a já říkám „Tak jo...“ No a protože jsme předtím už projely nějaký peřeje a nabraly jsme si do lodi DOST VODY, tak stačilo malinko otočit loď proti proudu a už jsme se válely de facto pod lodí... Fakt parádní koupáčka... Malý Honza se nám hned vrhnul na pomoc, když viděl, jak táhnem tu naši svěřenkyni horko těžko po uši ve vodě ke břehu. A začalo plné vylévání a Tatranka zastavovala krvácející kolena – zbytečně... Jsme pak ani nemusely losovat, kdo bude Krvavý koleno... První cvaknutí za námi – hoplá znovu do lodi...

Piš.

Naše loď na toto čekací místo dorazila jako poslední a naše srdce plesala radostí, že opět vidíme žluté lodě, byť jejich parkovací polohy nesvědčily o hladkém suchém přístání. Místo lodi jsme měly pár centáku pod okraj napuštěnou vanu, ale projely jsme bez... Ale ne... Rasantnější kontra naklonilo loď, čehož okamžitě využil škodolibý živel, zalil nás po okraj a usadil na dno. Cvak! Hurá, máme to za sebou, hlavně držet loď, znělo mi u uší, když jsem pak za ní jela Otavu po dně a usilovala o titul Krvavé koleno. Gentleman Martin nám pomohl ku břehu. Pro uklidnění jsem prováděla ždímací práce a tiše doufala, že loď mezi tím odnese velká voda nebo čert.

Trn.

Pro další cestu, které jsem se nemohl nijak uniknout, jsem zvolil jinou metodu. Tedy jiný způsob svého umístění v lodi. Né, pořád na místě háčka, ale jiný posez. Taky jsem to mohl napsat hned, co? ☺

Do lodi jsem si kleknul hned. Nebylo to sice moc pohodlné, ale stávající způsob byl dlouhodobě neudržitelný. Moje klečení mělo na moji stabilitu a hlavně na stabilitu lodi vyloženě blahodárny účinek. Už jsme se skoro nekývali, což pozorovala a pochvalně kvitovala i Jana po pár desítkách metrů další plavby. Vyšší stabilita našeho žlutého plovoucího banána měla potom zase zpětně lepší vliv i na moje pocity a moji náladu. A také jsem už mohl trochu sledovat okolí. I když hlásit Janě kameny v cestě nemělo cenu, protože byly všude a podle víření vody se nedalo poznat jak jsou hluboko. Na zpevněném pravém břehu byla sice silnice, ale za ní se vypínaly nádherné

zalesněné Šumavské kopce. Ani levý břeh nebyl oprostěn od krásných scenérií.

Jenom těch pereřů na řece by mohlo být klidně trochu méně. Jana je ale podle mého názoru výborná kormidelnice, takže jsme vše projížděli bez problémů. Jenom na mé nahé nohy občas vyprskl proud studené vody přes čumák lodi.

Najednou jsme ale viděli, že se lodě před námi nějak divně motají a zastavují se. Co je? Někaký problém? Přijeli jsme blíž a zastavili taky u pravého břehu. Jana vystoupila a šla se podívat.

A vida ho. Jezík. Jak se tohle vodní dílo jmenuje nebo jmenovalo nevím. Tedy jestli to vůbec je vodní dílo. Každopádně to bylo bezmála metr skoro kolmo dolů, což se dost špatně sjíždí. Takže nám nezbývalo než vystoupit a překonat to nějak jinak. Tady se ukázala drobná nevýhoda s toho mého klečení. Rozložit nohy do normální polohy je úkol skoro pro slavného maďarského inženýra Rubika a přinutit je potom chodit zase pro nějakého hodně dobrého fyzioterapeuta. Neměl jsem při ruce ani jednoho ani druhého, takže jsem si musel pomoci sám. Naštěstí to ale nebyl zas takový problém, jak se zdálo napoprvé, takže to nakonec šlo docela rychle.

Loď jsme převezli po vodě, přičemž jsme ze břehu jenom přidržovali lano. Ano, za to záhadné lano, jehož význam jsem zpočátku zcela nechápal. No a potom jsme pozorovali co dělají ostatní, jak se vypořádají s první vodní překážkou.

Například Jarka s Martinem, kteří se i přes Janino usilovné navádění dostali zřejmě do nějakého špatného proudu. Nevyhnutelným výsledkem byla jistě osvěžující ledová koupel. Po převedení všech lodí jsme jeli dál. No, co taky jiného...

Hned za další zatáčkou se objevila nějaká civilizace. Co to? Jana hlásí, že by to měl být nějaký Annin I. Kemp. Přijeli jsme blíž a skutečně. Namířili jsme si to tedy ke břehu. Někteří tam stejně už stáli. Zastavili jsme

tedy i my a začali vystupovat. Bohužel vystupovací procedura mi pořád ještě nešla nejlépe, ale podařilo se.

Když jsem vylezl já, vystoupila i Jana. Zrovna dojížděli ostatní, většina o kousek dál po proudu na kamenitý břeh, někteří zase před nás a Velký Honza s Evou přímo k nám. Čímž nám znemožnili vytáhnout naši loď na sucho hned. Nejdrívě jsme museli pomoci vytáhnout tu jejich, teprve potom jsme se s Janou mohli postarat o našeho žluťoučkého „banána“. Odvodnili jsme ho, vzali si peníze a hurá s ostatními na oběd.

Snad všichni jsme byli celí mokří, tak jsme s povděkem přijímali ojedinělé sluneční paprsky. Jenomže byly skutečně jen ojedinělé, klidné bychom jich snesli víc. Objednali jsme si jídlo a pití. Akorát v tom byl docela zmatek. Já jsem si třeba zase ověřil, že grog skutečně nemám rád. Už si ho objednávat nebudu. Vědomi si skutečnosti, že jedeme po vodě na lodích a že se na nás nevztahuje nový silniční zákon se svými trestnými body jsme si klidně dali i pivo. Mňam.

Dojedli jsme, dopili, dosušili co šlo a šli jsme zase zpátky k lodím. Cestou se mi začaly klepat zuby, takové bylo teplo. Naštěstí mě vzápětí trochu zahrála vesta. Ona je asi skutečně záchranná. Vkt.

Když jsme vylévaly vodu z naší lodi a chystaly se pokračovat v cestě dále po proudu, zastavila se u nás nějaká dobrá duše – starší dáma (čarodějnice!!!) a obrátila se na mě se slovy „Chlapče, nabereš mi prosím tě vodu, ať si můžeme umýt ruce?“ ☺
Piš.

Naše žluťoučké banány byly na vodě skoro hned a mohli jsme jet. Bylo vidět, že se lodím na vodě líbí víc než na souši. Mně ještě zbývalo poskládat nohy pod sebe.

Kus další cesty si nic nepamatuji. Ne že bych spal, ale nestalo se nic zajímavého co by mi utkvělo v paměti. Jen samé peřeje a pádlování. Ten kus docela nezajímavé cesty byl přerušen obyčejným mostem. Samotný most by pro nás samozřejmě nebyl zase taky důležitý, kdyby se ovšem před ním ostatní nějak podezřele nezastavili. Proč? Někáký zádrhel? Jez či něco horšího?

Pod mostem byl skutečně nějaký starý jez. A kdo ví, možná to ani jez nebyl, v tom se moc nevyznám. Možná to byly jen o něco živější peřeje. Každopádně nás dokázaly celkem bezpečně zastavit, naštěstí v rozšířeném místě řeky a tedy s klidnější vodou. Nevěděl jsem co se bude dít, všichni jsme přitom čekali u pravého břehu. Až se objevil první odvážlivec. Standa s Helenou? Nevím. Co vím je to, že to zvládli průjezdem druhým mostním obloukem. Sice to tam s nimi trochu házelo, ale zvládli to. Tak honem další a další. Plašan s Oldou už takové štěstí neměli. Cvakli se. Další výraz pro posádku ve vodě a loď plnou vody, nejlépe dnem vzhůru. Jak nevím, ale uplaval jim jeden nezajištěný pytel s věcmi. Naštěstí si jej ve vodě všimli a chytili ti vpředu. No a i my s Janou jsme to museli zkusit.

Peřeje to byly vskutku slušné. Jednou jsme se při jejich průjezdu dost nebezpečně naklonili doleva. Už už to vypadalo, že jsme v loji, tedy ve vodě, když se to podařilo našimi těly vybalancovat. Uf. To byla klika. A to mě v nejlepším po nějakém nešikovném pohybu ještě chytla do levého lýtkového svalu ona známá nepříjemná bodavá křeč. Naštěstí si to ale rychle rozmyslela.

Za zákrutou na nás už čekali ostatní. Zaparkovali jsme tedy vedle nich, čekali společně s nimi na další a sdělovali si své dojmy. Hanka dokonce na urgenci vytáhla koupený jednoúčelový vodní foťáček hned nás zvěcnila. (Bohužel foťáček byl později rozdrcen barelem při havárii Digovy a Hančiny lodě) Po chvilce dojel Olda s Plašanem a sháněli se po svém pytli. Jakou měli radost, že je na světě.

Mohli jsme tedy jet dál. Nejeli jsme ale moc dlouho, protože jsme byli celkem v zápětí opět zastavení. Tentokrát prvním jezem, který si toto označení zasloužil. Podle mapy tady kdysi bývalo místo, kde se vázaly vory. Tomu bych celkem i věřil, protože výška jezu zajišťovala poměrně klidnou a dostatečně rovnou hladinu nad jezem.

Problém byl v tom, že se na první pohled nezdál být sjízdný. Vzali jsme tedy lodě do vleku a přetahovali je sice po vodě, ale ručně na druhou stranu. Jenom blázen Michal se na jez podíval ještě druhým pohledem, který mu našeptal, že to sjet jde. Usadil se v lodi, trochu se vrátil, pořádně to rozjel, namířil si to doprostřed jezu, kde se zřejmě měnil tvar přepadu a nabízel tak relativně nejkldnější proud vody. Projel. A asi přitom ani nenabral moc vody. Hned po něm se objevil druhý blázen. Martin. Projel ale také bez problému, alespoň takový jsem měl dojem z bezpečí pevného břehu.

Vkt.

Troufám si tvrdit, že to bylo před tímto jezem, kdy jsme s Tatrancou v klidu zakotvily u ostatních a že před tím jezem vybereme zase trochu vodu, abychom se zbytečně nekoupaly. No a jak si takhle hezky „kotvíme“, tak se k nám blíží Monika s Honzou a se slovy „Pardóón“ nás vyložené „odpálili“ od břehu a zády si to šinem k jezu... Opravdu supr scénka... Oni se smáli, my moc ne ééé, ale stihly jsme to uhrabat zpátky do bezpečí ☺.

Piš.

Vypadá to, že zajímavými body sjíždění vody jsou i pro popis cesty jezy. Kus cesty k dalšímu jezu se totiž zase nic významného nedělo. Kromě faktu, že se na nás lepila mračna takových divných mušek nebo mūr. Kdo víc, co to bylo za potvory. Byly všude. Na vestě, na nohou, v lodi, lezly mi i na brýle. Naštěstí ale byly neškodné, s komáry by to taková legrace nebyla.

Vkt.

Neškodný??? Když zaležaly úplně všude? Do očí, do uší i do nosu???

Piš.

No a další jez na sebe nenechal dlouho čekat. Po několika zatáčkách v klidném a docela romantickém prostředí se po pravé straně objevila kamenitá pláž nebo spíš dno řeky bez vody a za ní jez. Rychle jsme zastavili u břehu, aby nás proud nestrhl dál. Přijeli i ostatní a šli jsme se podívat co nás to vlastně čeká.

Mně samozřejmě připadá šílené sjíždět každý jez. Nějaký domorodec znalý místních poměrů nám ale poradil, že je sjízdný na levé straně. A skutečně se zdálo, že je tam proud o něco rozumnější.

Pořád jsem ale nevěděl, jestli se budou lodě přenášet nebo ne. Ono by to moc dobře nešlo, protože k tělesu jezu to bylo docela daleko a břehy za ním byly na obou stranách hůře přístupné. Takže asi rozhodla přirozená lidská lenost. Nepamatuji si kdo se jako první odhodlal to risknout. Jestli to byl Láďa malý Háčkový, Michal nebo někdo jiný už nevím. Snad na tom ale tak nezáleží. Pokus se ale zdařil, což vřilo energii a dávku odvahy do žil i ostatním. Chystala se i Jana. Cítil jsem se trochu hloupě, že já jsem na břehu a holka to jede...

Moničin Honza to projel radši i s Monikou, Martinovi jsem zase alespoň vzal Jarčino pádlo a odnesl jí ho za jez, kde čekala. Ta měla ale radost...

Nastupování do lodí bylo trochu ztíženo zhoršeným přístupem k lodím. Byl tam totiž příkrý sráz s kameny. Ale podařilo se. Tedy většině. Plašanovi s Oldou se povedlo se nějak vyklopit. Jak to udělali? Už jednoznačně vedli statistiky v koupání a doufali, že je už nikdo nepředběhne.

A co dále? Zase voda, peřejí už o něco méně, stromy po stranách, romantické zákruty a meandry a nepříliš romantické a stále záhadné mušky.

Na levém břehu byla asi nějaká cesta, protože se tam občas objevili cyklisti, občas zase pěši. Podél břehu se začínaly objevovat lavičky a na nich party zevlujících pubertáků. Neklamné známky blížící se civilizace, což mi ovšem došlo až později. Proto jsem byl překvapen množstvím lidí, lodí a domů okolo dalšího jezu, který na nás náhle bafnul.

Zajeli jsme k levému břehu, kde se dalo lépe vystoupit. K tomu tam pro nás postavili dokonce schůdky. Lodě jsme vytáhli, protože je nebylo kde přivázat. No a šli jsme se podívat na onu překážku. Teprve teď někdy mi došlo, že jsme asi už v Sušici ☺.

Jez nešlo sjet, takže se musel najít jiný způsob zdolání. Někdo zjistil, že na druhé straně řeky a jezu to půjde. Převézt plavidla po vodě. Takže jsme lodě pracně vytahované na levý břeh zase spustili na vodu a přešli na pravý břeh. Tam se sice už tak dobře nevystupovalo, ale šlo to také.

Michal byl pořád v lodi a nějak zmateně jezdil od jednoho břehu ke druhému. Hned nám ale zdůvodnil své zvláštní počínání. Ztratil Radku a nemohl ji najít. Asi se o ní bál. V blízkosti jezu se není čemu divit. Ani nevím kdy a kde jí našel.

Po vodě jsme lodě zase v klidu převezli pod jez. Já jsem dokonce takhle převedl lodě dvě. Škoda jen, že na mně dole čekala zase ta studená voda. No, nechtělo se mi do ní, nechtělo.

Zatímco jsme se my připravovali k odjezdu, ti rychlejší se už všemožně flákali. Například Jarka se slunila na nějaké zdi. To by byl snímek do kalendáře...

To, že jsme byli poslední mělo ale také své výhody, protože jsme byli vzápětí první na řece. Než se ti flákači a opalovači naskládali do lodí, my jsme už byli daleko vepředu.

Na špici naší výpravy jsme ale zase moc daleko nedojeli. Před námi byl další jez. Tentokrát uprostřed města. Sice ne na náměstí, ale v normálním korytu řeky, ale stejně uprostřed města.

S Janou jsme vyrušili hejno divokých kachen, mezi které jsme vjeli a zastavili. Zřejmě jsme pro ně nebyli rovnocenní partneři, tak od nás vzápětí s kďákáním a mlácením zobáku odpluli.

Popojeli jsme ještě kousek k žulovým schodům, aby mohla Jana vystoupit a jít se podívat na přepadávající vodu. Mezitím nás dojeli ostatní, tedy vlastně všichni. Protože u našeho pravého břehu se nebylo už kde chytnout, zajel Plašan s Oldou a tuším že ještě s jednou lodí na břeh levý. Já jsem naše speciální místo u schodů držel zuby nehty. Přesněji, přidržoval jsem se ocelového vazného kruhu. Ostatní si pro držení nacházeli kde co. Před námi zastavil Martin, který vyslal Jarku po tom strmém travnatém srázu nahoru k zábradlí. Chtěl, aby obtočila lano kolem betonového sloupku. Chvilu to vypadlo, že to nepůjde, ale provaz se nakonec poddal lidské vůli. Dál se Martin chtěl zbavit Jarcina pádla. Zřejmě už v očekávání sjíždění jezu. Jarka mu řekla ať jí ho hodí nahoru. Proč ne? Rychlost, jakou udal Martin pádlu, by sice nestačila na opuštění gravitačního pole Země, ale bohatě stačila k tomu, aby vysokým obloukem přelétlo Jarku, zábradlí i živý plot a dopadlo na chodník. Vzápětí mu Jarka oznámila, že skoro přizabil nějaké lidi s kočárkem, před které to pádlo dopadlo. A hned už svého milého viděla v cele předběžného zadržení. Jemně jsem jí upozornil, že by nejspíš šla sedět také, protože Martina k onomu činu navedla. Moje poznámka ovšem nepadla na úrodnou půdu.

A už se rozjížděli první odvážlivci. Ukázalo se, že tenhle jez není příliš náročný, spíš je v něm málo vody než hodně. Počkal jsem dole na Janu, nastoupil a pokračovali jsme dál.

Jedeme, jedeme, když najednou vidíme, že se kolegové před námi nějak divně zhoupili. Co to? Černá díra? Nebo, že by byli společensky unavení? Ba ne. To jen avizované „schody“. Tři.

Hups! Na to, že to bylo celkem malé, byla voda na konci trochu moc zčeřená a taky se jí tím pádem celkem dost dostalo do lodi. Jeli jsme ale dál. A druhý schod. Hups! Vody v lodi opět přibýlo. Říkal jsem si, že by možná nebylo od věci začít s odvodňováním. Ani jsem to ale nestihl říct. Třetí schod. Hups! Zalilo nás to znovu. Dokonce tak, že už byl náš banán skoro

neovladatelný. Takže ani možná nevadilo, že jsem si pozdě všimnul obrovského balvanu, který stál vtipně uprostřed řeky a i při její dnešní dvojnásobné hladině pořád čouhal nad hladinu.

Jana taky zvolala rezignované něco v tom smyslu, že s tím se už nedá nic dělat, že se to už nedá ukormidlovat. Najeli jsme tedy na balvan. Levou stranou kánoe. Chvilku jsme pobyli na balvanu jen tak ve vzduchu, vzápětí jsme se trochu otočili doleva a špičkou lodi zajeli pod hladinu. Tím jsme se dodělali. Nabrali jsme další vodu, kterou jsme teď měli skoro po okraj. Situace, která nenabízí příliš stability...

Jana hned zavelela „Žádné prudké pohyby!“ Příklad to byl jistě správný, ale v naší situaci jsem měl pocit, že to nechce vůbec žádné pohyby. Vůle se neudělat byla ale silná. Jana pomaloučku pádlovala a kormidlovala, já jsem se do pádla opřel jen výjimečně. Pomalu jsme se blížili ke břehu. Každou chvíli jsme se přitom nahýbali na jednu nebo na druhou stranu, vždycky se to ale nějak vybalancovalo. Ani nevím jak. Možná ladnými pohyby Janina ženského těla ☺.

Pomalů jako remorkér jsme dojeli ke břehu. Já jsem se chytil něčeho na břehu a trochu jsme ručkovali dál, kde bylo místo příhodnější pro vylévání lodi. Jana nějak vystoupila. Najednou se moje těžší špička začala potápět. Nevím, jestli jsem mohl v té situaci něco udělat. Něco jiného než koukat jako čerstvě vyoraná myš. Jana loď vši silou nadzvedávala nad hladinu, aby naše snažení nebylo zbytečné.

Podářilo se. Vystoupil jsem i já a měli jsme vyhráno. Vodu jsme z lodi vylili a způsobili tak dál po proudu možná lokální záplavy. Takhle namále jsme tedy ještě neměli. Vkt.

I naše loď měla na zrádných schodech problémy. A to dokonce tak velké, že nás, než bys řekl švec, poslala pěkně ke dnu. Pravda ke dnu to moc daleko nebylo ale úplně nám stačil divoký proud který si s námi hrál jak s hadrovými panáčky. Aby toho nebylo málo měla jsem lano od lodi omotané kolem pravé nohy a nemohla se vyprostit. Proud nás vesele hnal dál a dál, omlacoval o nehezky velké šutry a já pořád měla v hlavě pokyn “hlavně drž pádlo!” Když se mi ale stále nedařilo vyklouznout ze zákeřné smyčky na noze, rozhodla jsem pustit pádlo a pomoc si i druhou rukou. Sláva. Podářilo se. Pádlo mi naštěstí neuplavalo takže jsem po něm chňapla a hned Digovi začala pomáhat s přesunem plně potopené lodě ke břehu. Tam už k nám běžela pomoc. Díky Digovi, který se velmi urputně snažil udržet loď za mnou aby mě ještě nesejmela pod sebe, jsem vyvázla jen s pár otlučeninami a slušným psychickým otřesem. Dig při vzpírání se vodnímu živlu odepsal své sandále které se mu úplně na noze rozpadly. Ještě že tak. Místo sandálů jsme se mohli klidně rozpadnout i MY. BRRRR. Opravdu tento zážitek nechci už nikdy zažít. BRRR. Hnk.

Po vysušení lodi jsme jeli dál. I malé peřeje mně po tom malém dramatu trochu vadily a tak jsem byl rád, že se objevilo tábořiště a některé naše lodi u něj, dokonce už na břehu. Že by pro dnešek konec? Hura! Ještě jedno nepochopitelné zastavení do protiproudu a konec. Loď se vytáhla na břeh. Zase pevná a suchá půda pod nohama!

To ale ještě není konec dne. Jenom vody. Když dorazili všichni, vytahali jsme lodě na břeh a dali je vedle sebe, aby se mohly svázat řetězem a zamknout (na což jsem přišel až ráno). A najít místo na nocleh. Tábořiště bylo dost narvané. Nejdříve jsme šli na jednu stranu, tam se nám to nějak nezdálo, tak jsme šli zase zpět a vysloužili si tak zájem diváků.

Místo se naštěstí našlo. Sice byla na jeho části ještě metrová tráva, ale místo to bylo. Postavili jsme s Janou stan, který naše cestování přežil bez úhony. Jen nevydržela jeho protivodní ochrana, takže byl trochu mokrá.

Stál skoro hned. Podobně tak i stany ostatních ukázaly světu svou krásu. A Jarka hned fikaně natáhla mezi dvěma plátěnými stavbama šňůru, aby dala sušit mokré oblečení. Její barel totiž nebyl zřejmě tak těsný, jak by se očekávalo. Převlékli jsme se do suchého oblečení a poohlíželi se po něčem k snědku.

Tedy po nějaké hospodě. Ještě předtím se od nás ale trhnul velký Honza s Evou, aby šli doplnit zásoby krmiva.

Vkt.

Nevím, jak vy, ale těsně poté, co jsme propluli za Sušici, už jsem toho měla fakt dost, doslova plný brejle (resp. kontaktní čočky) a říkala jsem si „Jestli támhle nezastavíme, tak já teda zastavuju a lezu ven...“. Pro první den bylo vzrůša dost adrenalinu jak by smet a trocha pobytu na pevné zemi by neškodila... Piš.

Po chvilce čekání a rozvažování jsme vyrazili. Nešla s námi Monika s Honzou a také Dig a Hanka. Prý se ale přidají časem. A navíc se k nám blížil mrak, který sliboval, že se dneska ještě vodu setkáme.

Prošli jsme dvorem, kde zřejmě sídlí naše půjčovna lodí a vyšli na ulici, hned u autobusového nádraží a nádraží vlakového. V tu chvíli začalo pršet. Zatím málo, takže to šlo. Došli jsme k hospodě. Sláva. Naše nadšení ale opadlo po tom, co jsme viděli, že je narváno. A že nás nechtějí. Co dál? Kluci si koupili lahvé pivo (0,5 l), praktická Jana dala pivo načepovat do plastové láhve (1,5l). Museli jsme tedy jít dál. A navíc zase pršelo.

Cesta do města byla jednoduchá. Pořád rovně. A po chodníku. Šli jsme zrovna okolo nějaké prodejny se šikovnou stříškou, když už přšelo trochu moc. Takže jsme se pod ni schovali a popijeli Janino pivo. Dešť po chvilce ustal a tak jsme mohli pokračovat. Naše honba za hospodou ale moc úspěšná nebyla. Kousek za Penny Marketem odkud se zrovna vracel Honza s Evou se najednou ztratil Martin s Jarkou. Té změny jsem si ale všiml až později, šel jsem totiž vzadu. A ztratil se vlastně i Plašan. Co to? Kousek za bývalým závodem Solo Sušice byl zase nějaký podnik. Nevyhověl ovšem prověřovací komisi. Tak dál. To jsme už byli skoro v centru.

Po marném hledání a dokonce dotazování se místního opilce (ti všdycky vědí...) jsme zaparkovali v restauraci „U knězů“. Místa tam moc nebylo, ale my jsme se tam prostě vtěsnali. A dokonce se v tom koutku, kde jsme seděli nesmělo kouřit. To sice nebyla dobrá zpráva pro chudáka Radku, ale my ostatní jsme si libovali.

Objednali jsme si pivo Budvar a potom i jídlo. A dorazila Jarka a Martin a později Dig s Hankou. Místa sice už moc nebylo, ale i tak jsme se nějak vešli.

S Plašanem jsme si dali také zmrzlinový pohár. Mňam. Tedy asi mňam. Dobré to bylo, ale i toto jídlo i s pohárem patří do seznamu jídel, které jsem jedl v inkubační době salmonelózy, která se mi v úterý po návratu k mé radosti plně rozvinula. To ale dost předbíhám, teď už například víte, že jsem svou první vodu přežil...

Vkt.

Jarka s Martinem dorazili nakonec taky a Martin (jak jinak chichi.. Sparťan jeden..) koukal na fočus. Jsem říkala, že vyhraje Portugalsko (teda doufám, že to bylo Portugalsko, anžto si už nepamatuji, kdo hrál – vyhrál ale na penalty).

Piš.

No jo. Tak to je ale skoro všechno. Zaplatili jsme (!!!) a odešli. Ostatní se nějak flákali, tak jsem šel napřed a předešel je asi tak o půl kilometru ☺. Dorazil jsem do tábořiště, sedl si na břeh a rozjímал. Za dobu dosti podobnou nekonečnu tu byli ostatní. Vysvětlení proč jim to tak dlouho trvalo mě ovšem překvapilo. Jana nemohla pořádně chodit. Prý ji bolel kotník. Na vodě? To je trochu neobvyklé. Pokud bychom byli na kolech, pak by to bylo jasné. Aha tak proto. A já jsem ji mohl pomoci. Jsem vůl. Ach jo ☺.

Na břeh si nás sedlo víc a odněkud se najednou vynořily veselé flaštičky. A nebyly to zrovna ledové čaje. Plašan přinesl nějaké alkoholové mňam s citrónovou příchutí, Dig se vytasil s Fernetovou ústní vodou a Martin zase s Vodka. To bylo radosti.

Spát jsem šel v ... podnapilém stavu.

Vkt.

Ale Viktore... Řekněme zakonzervován. Jako ten co má vysokou školu bys mohl vědět, že alkohol konzervuje...

Dig.

Tatranka zapomněla v tom pajzlíku U knězů klobouk... jeje hehe... A víte co? Po návratu z vody tam zavolala a ten vrchní, co se tvářil jako morous, jí ho poslal poštou... Původně teda nabízel, že ho pošle po nějakým kámošovi, který údajně měl cestu do Prahy, ale nakonec vyhrála Česká pošta – dorazil s mírným zpožděním (ten klobouk!), ale je opět v dobrých rukou...

Piš.

Neděle 2.7.

Ráno. Je to nějaké divné. Já pořád ležím a nechce se mi z pelechu. Standa a Jana mají podobný názor, protože také pořád leží a možná i spí.

Ach jo. Po tak dlouhé době si už nepamatuji, co se dělo. Pravděpodobně jsme se ale všichni ve všech stanech postupně probudili. Dokonce i Standa.

K snídani jsem si vytáhl zbyvajcí makovou pochoutku. A ještě jsem od Jany dostal housku s něčím a papriku. Bylo to dobré. Michal s Radkou tahali větve z okolí a protože jich bylo málo, tak strhávali větve ze stromů. Chtěli si dělat ohýnek. Prý na pstruha, což jsem mu spolkl i s navijákem. U Michala člověk, a tím méně já, nikdy neví. Zejména když klobásky prohlásí za čerstvě uloveného lososa.

Monika s Honzou nás zase překvapili svou mohutnou snídaní, za kterou by se nestyděl ani kanadský dřevorubec, a to navíc připravenou na páni a konzumovanou z talíře. Kam to dávají? Nemají nějakou utajenou pozemní logistickou podporu?

Po dojení následovalo balení

a návrat na vodu. Tak zase. To snad není možné. Jsem asi doopravdy blázen, že tam opět lezu.

První okamžiky, první sekundy a snad i minuty ukázaly, že jsem přes noc od lodi a jejího chování na vodě celkem hladce odvykl, o mém zkrouceném posedu ani nemluvě. Tradičně jsem si nepřipadal vůbec stabilně, zvláště, když se loď trochu rozkolébala. Rozjeli jsme se a přejeli ke druhému břehu, protože se ještě čekalo na ostatní. No chvíli jsme si počkali, než jsme se zase mohli vrhnout do dalších vodních dobrodružství...

Vkt.

Počasí bylo mnohem hezčí než v předchozím dni. Nikdo se nám nevyklapil (zatím), všichni měli trénink ze včerejška...

Mnk.

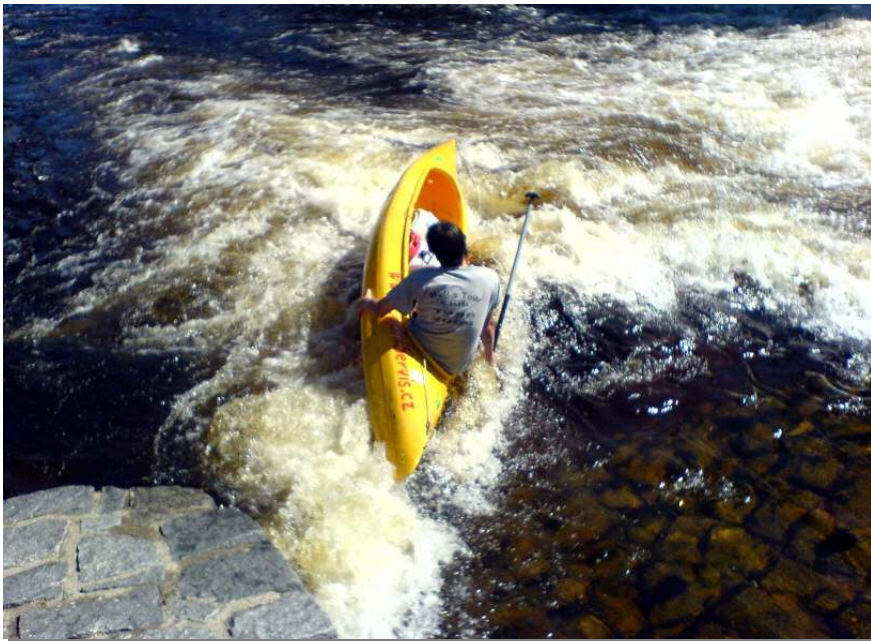
Pustili jsme se vpřed a já si zase musel zvykat na pádlování. Ale moc dlouho jsme v klidu nejeli. Do cesty se nám totiž připletl jez. Dnešní první. U levého břehu byla propust a Jana nevypadala, že by chtěla zastavit. Nééééééé.....ssssvissst.....žblouch.....šplouch.....žbluňk.....škrrrrrouch..... šplouch, šplouch...

Ba ne, tak hrozné to zase výsledně nebylo, jenom na konci byla voda hodně zvlněná a zčeřená, takže jsme se trochu zhoupli a také nabrali vodu. Nebylo jí moc, ale odvodňovat jsme přeci jenom jali. Zastavili jsme zase u pravého břehu a vylévali a vylévali. A při tom jsme pozorovali úsilí ostatních. Většina jez projela bez větších problémů

až na jednu dvojici, která se zřejmě toužila vykoupat - Diga s Hankou. Nevím jak se to stalo, asi zrovna teklo vody víc než nám, ale najednou se celá loď převrátila a s posádkou hnedle smýkala voda. Fuj, ještě že jsme to s Janou zvládli... Vkt.

*Jedna loď tu proplula,
Však náhle se nahnula.
A jak se tak nahnula,
Vypadnul z ní bambula...*

Hm, trochu jinak. Hanka se nenechala přemluvit k průjezdu a vystoupila. Nechala mě samotného a opuštěného napospas živlu. Ani mně jez nepřipadal být ničím vyjímecný a tak jsem si najel a... Špatně jsem si najel. Moc k levé stěně a to už jsem věděl, že to nemám. Do poslední chvíle jsem se snažil, ale voda rozhodla jinak. Asi se jí nelíbilo, že mám zvednutou před a tak mě uchopila za zád a ostře se mnou smýkla. A to už byl nejvyšší čas loď opustit. Hanka se ve vodě objevila později když mě šla zachraňovat a pomoci s chycením lodi a vylitím vody. A právě tady došlo k dříve zmíněnému neštěstí s rozdrčeným foťákem.

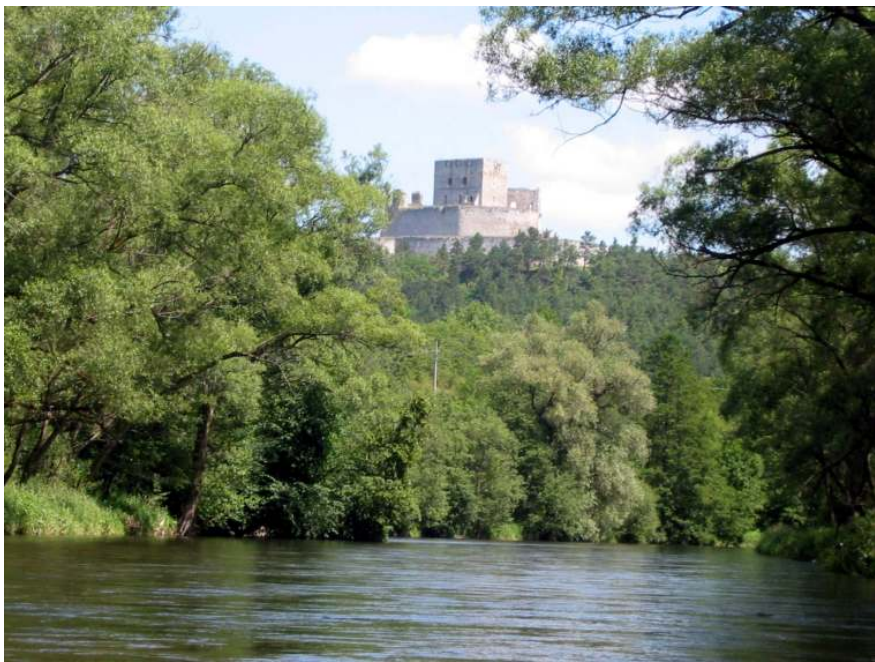
Dig.

To mně Tatranka zakázala se jít podívat, do čeho jedem a jenom na mě houkla „Jedem! Hákuji!“ Tož jsem holt hákovala a když jsme se vrhly i s lodí na kamenité dno, tak jsem jen udělala „Uíííí!“ a nevěšela si pokud možno blesků Ládového fotoaparátu... První jez za námi, bez cvaknutí, téměř bez nabrání vody... No ještě z nás něco bude... Tatranka je SUPR kormidelník. F-A-K-T ☺

Piš.

No, sušící procesy ve všech lodích proběhly zřejmě bez problémů a my jsme mohli jet dál. Cesta ubíhala docela dobře, zvláště když jsem si opět přivyknul na loď a tu spoustu vody okolo mě. Jezy nás na následujícím úseku nečekaly žádné, jenom samé pereje. A i ty nebyly nijak velké, takže jsem ani neměl moc důvodů k obavám.

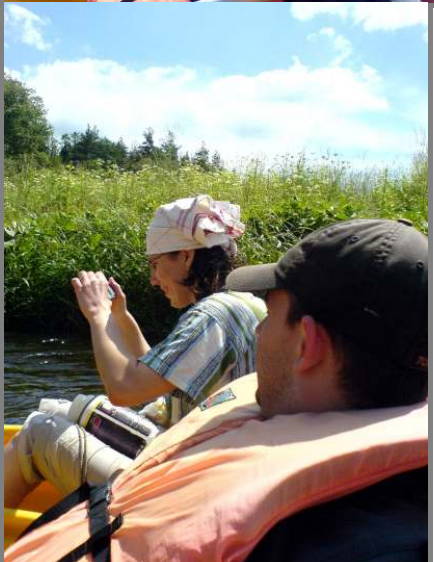
Řeka se uklidnila, já společně s ní a mohl jsem si vychutnávat krásy krajiny. To jsme zrovna projížděli okolím zříceniny hradu Rabí.

Původně se sice uvažovalo, že bychom ho mohli navštívit, ale radši jsme se na to vykašlali. Už jenom kvůli času. Blížili jsme se k mostu u nějaké vesnice se zajímavým názvem - Čepice, na kterém byla upoutávka na nějakou místní restauraci. To by nebylo až tak zajímavé, kdybychom zároveň neucítili nádhernou vůni nějakého jídla. Byli jsme ale tvrdí, nezastavili a jeli dál. Alespoň jsme měli příležitost obdivovat místní architekturu, která byla alespoň tady u řeky docela zajímavá. Jenom nevím, co dělají při povodních... Vkt.

Pokud se nemýlím, tak někde před Rábím jsme se shlukli nejprve do čtyřlodi a nakonec do pětilodi

(Jarka s Martinem, Monika s Honzou, Plašan s Oldou a pak Háčková s Vládou) a popijeli jsme vesele RumColu či co to bylo a některým začalo být velmi veselo a pak už se nebáli ničeho. Peřejky je nemohly vyvést z míry a tak a podobně... A když jsme jeli hezky takhle spojení do pět lidí a blížili jsme se ke břehu, tak Martin volal jenom „Nic nedělejte, jenom se pořádně držte!“, takže jsme takhle párkrát s Tatrancou málem „vystoupily“ na břeh... No, jednou jsme přejely kámen a podruhé jsme vymetly nějaký větvě a zůstal na nás bordel, co tu byl na těch větvích snad ještě od povodní... A všichni se jenom smáli, protože jsme to dycky odskákalý my s Tatrancou ☺.

Piš.

Pod dalším mostem jsme si zase hezky zařvali a poslouchali, jestli tady nainstalovali kvalitní ozvěnu. Nic moc. Po chvilce jsme míjeli nějaké tábořiště, za ním nás čekaly zase po delší době menší peřeje. No a za nimi jsem poznal další kouzlo vodáctví. Říká se tomu soulodění. Zdůrazňuji, že v tom slově je „D“. ☺

Už si přesně nepamatuji, kdo že se to tehdy k nám vlastně přidal, ale mám pocit, že nejdřív to byl Standa s Helenou a po chvilce ještě Michal s Radkou. A tak nás všechny dohromady unášel proud. Byl v těchto místech docela silný, takže jsme i bez použití pádel pluli celkem rychle. Tedy až do doby, než jsme se až moc nebezpečně přiblížili pravému břehu a museli jsme se bohužel od sebe odpoutat a zase jet každý sám za sebe. Vkt.

My, druhá skupina, jsme si užívali totožných skupinových radovánek, slunce a pohody. Jen chudáci na krajích museli svou pozornost rozdělit mezi kolující Colu a bližící se břehy. Nejúčinnější se ukázalo prostě „držte se“, občas zpestřené sběrem hmyzu, drbáním se o stromy a prvosjezdy skal. Trn.

Projeli jsme okolo takové divné stavby, zřejmě nějakého vodního díla. Plavební nebo jaký jiný kanál, který byl téměř úplně suchý, přestože byl pod naší úrovní. Tím nemyslím, že by byl kanál pod úrovní naší společenské třídy, na takové hlouposti nevěřím, ale byl prostě niž než hladina, po které jsme jeli. Možná že jeho výhody poznají místní při povodních, nyní jsem ale jen tupě nechápal (a to mám vysokou školu ☺).

O kus dál to vypadalo z dálky také podezřele. Ale jen vypadalo. To až za chvíli se před námi otevřel pohled na krásný, divoký a téměř opuštěný... jez. Fuj. Zastavili jsme proto u pravého břehu a jali se tahat lodě z vody. Teď jsem poprvé pořádně poznal „výhody“ své polohy v našem rozmilém „banánu“. To se mi včera vůbec nestalo. Už dostat se z lodi byl docela problém. Nohy jsem měl úplně zdřevěnělé, jako by ani nebyly moje. Nezbyvalo mi nic jiného, než se z lodi vysoukat, což se mi to silnou vůlí nakonec podařilo. Ale na pevném a bezpečném břehu to nebylo o moc lepší. Stále jsem nohy necítil tak jak bych měl, připadalo mi že jsem do nich dostal umrtvovací injekci pro koně. Tento stav trval několik minut, ale naštěstí přecijen skončil. Uf, to byla úleva, že to jsou skutečně moje nohy a že mi je nikdo během plavby nevyměnil. Třeba mezi sebou...

Plní obav a očekávání jsme se šli podívat jak vypadá ten jez. Já jsem na tom sice moc vidět nemohl, jen hroznou spoustu nesjízdné a neprostupné vody, ale pro dojem jsem tam šel. Možná vypadá dobře, když si „vodák“ jde prohlédnout následující překážku.

Prohlíželi jsme si a prohlíželi, když nás napadlo, že nás nějak není tolik o ráno. Ještě nedorazili všichni. Už to bylo ale dost dlouho, tak jsme se na rozhodnutí Diga už štrachali po mobilech (no dobře, já ne, ale Jana ano). V tu ránu jsme ale jakoby zázrakem zahlédli známé barvy lodí a hlavně jednotných triček a vzápětí i soulodící zbytek výpravy. Nemusím tam snad zdůrazňovat to písmeno „d“ ☺. Vkt.

Po pravdě řečeno, loď „Sušenek“ byla přenesena tak trochu násilím, neboť Dig, když viděl, jak vystupují z lodi na břeh a culím se jako šílenec (středně lehce pod vlivem), suše prohlásil „Koukám, že tu vaši lodě taky asi přeneseme...“, což mě poněkud rozesmálo ☺ ☺ ☺. Piš.

I jejich lodě se vyndaly na břeh a přetahovaly se po souši pod jez. Jako obvykle se ale objevil nějaký blázen, který chtěl zkusit se zabít. Nepamatuji si už kdo to byl, vím jen, že se to podařilo. Bláznů se objevilo víc. Honza opět s Monikou na přídi, Michal a taky blázen Martin. Tomu to ale jednou nestačilo. Nejdřív to sjel s jednou lodí, asi cizí a líbilo se mu to tolik, že svou loď, která už byla přenesena po cestě pod jez, vycloumal zpět před

jez a sjel to znova. No, jak píšu blázen ☺. Skoro by se to mohlo napsat jako nový titul, byť ne akademický - Martin H., Blz.

Skotačení na jezu si naštěstí užili docela rychle a tak jsme mohli pokračovat. Za jezem byla plavba chvíli docela zajímavá. Vody bylo docela hodně a tekla celkem rychle. To se také ukázalo v jedné zatáčce, kde se střetával náš rychlý proud s vedlejším, téměř nehybným ramenem. Někdo před námi zastavil u břehu a tak jsme s Janou chtěli taky. Na rozhraní mezi rychlým a pomalým proudem to s námi ale pořádně smýklo, že jsme se skoro vyklopili. Ne všichni ovšem měli takové štěstí jako my. Tak třeba Dig s Hankou znovu okusili kvality vody v těchto místech víc, než by si přáli. A nebyli jediní. Po vylití vody z lodí jsme tedy jeli zase dál (zpátky těžko, že... ☺ ... no když ti s titulem „blz“...).

Další úsek cesty byl pohodový. A protože byl nadmíru pohodový, nestalo se nic tak zajímavého, co by mi utkvělo v paměti. Samá voda, zatáčky a ohyby, občas nějaké peřeje, kde jsem znovu a znovu děkoval tomu, kdo rozdělával dvojice, že jedu s Janou, protože mě jimi protáhla bez nejmenších problémů. Po obou stranách řeky se zelenaly stromy a zpívali ptáci, moje pádlo se občas dotklo kamenitého dna, takže jsem se ani nemusel bát velké hloubky. Tuto pohodu nám po chvíli začal pomalu narušovat hlad, takže jsme se poohlíželi po nějakém žvanci.

Jeli jsme zrovna v místě, kde bylo široké koryto jehož pravá strana byla opracována lidskou rukou do podoby kamenité navigace připravené pro vodáky. Proč by tam jinak byly postavené schody do vody akorát tak v délce lodí a taky železné kruhy? Byly to nějaké Velké Hydčice. Nebyli jsme ale všichni. Chyběli nám Michal s Radkou a Plašan s Oldou. Podrobnou analýzou situace a rekonstrukcí událostí (jen hypnotizéra jsme neměli) jsme zjistili, že musí být někde před námi. Lodě jsme postupně vyndali na břeh a Jana se šla nějakého domorodce zeptat, kde je tady nějaká hospoda. Požadovanou informaci dostala a tak jsem s ní šel napřed rekognoskovat terén. Hospodu jsme vzápětí našli, hezky jí celou obešli než jsme objevili vchod se stoly venku na předzahrádce. Sedli jsme si a hned se k nám přitočila dívčina s otázkou co bychom tak chtěli. Pivo jsme si objednali hned a bez reptání a krátce na to dostali jídelní lístek s nabídkou jídel. Ta nebyla nijak oslnivá, snad jen jedno jídlo nabízelo cosi, co mělo něco společného s masem, jinak to byl jenom různým způsobem upravený sýr. A taky ovocné knedlíky. Dorazili ostatní.

Vybrali jsme si z té většinou nepoužitelné nabídky jídel, objednali si a popíjeli pivo. Jídlo bylo docela rychle, takže jsem se do svého smažáčku mohl zakousnout už brzo. Jenom Tatranka s Monikou čekaly déle. Šly totiž proti davu a objednaly si ty knedlíky. Taky jsem o nich uvažoval. Jenže to byly jenom čtyři a navíc skoro plavaly v omastku. Ale, stejně se mi sbíhaly sliny.

Hanka kontaktovala chybějící zbytek skupiny aby zjistila, že jsou už v Horažďovicích, cíli naší cesty. Asi neměli hlad.

I dnes jsem fungoval jako „čistič“, takže jsem hranolky a věčně neoblíbenou zeleninu viděl, hlavně díky přejedené dvojce Jarka, Martin, ještě jednou. Ale všechno krásné musí

někdy skončit, takže se i talíře postupně vyprázdnily, Tatranka svoje knedlíky bohužel také snědla, takže mi ani nedala ochutnat. Zaplatili jsme, holky šly vyzkoušet kvality jejich dalších služeb... a vyrazili jsme k lodím.

Vrátit je na vodu bylo dilem okamžiku, nasoukat mně do lodě dilem dvou. No a zase na vodu. Po klidné hladině jsme projeli kolem nějakého

tábořiště aby nás o kus dál zastavil předvojem avizovaný jez. Jezík. Jeziček. Jezeček! Tak takhle vznikají nesmysly.

My, tedy Já a Jana (hele, zase J&J ☺), jsme jako první zastavili u pravého břehu; Jana se šla podívat jak to vypadá. Přijel taky Honza s Evou a tuším že i Honza s Monikou. Všichni přirazili k naší lodi a ta celá ta spousta lidí v tu chvíli visela na kořenech stromu díky síle mých paží ☺. No... nic...

Dojeli i ostatní a také se šli podívat na ten jezeček. Tedy jez. Ukázalo se, že není tak hrozný jak vypadal z dálky a že by mělo jít ho projet. A taky jo. Hned se všichni rovnali do fronty u pravé strany a sjížděli a sjížděli...

No, a taky my, tedy J&J. Byla ve mně opět malá dušička, alespoň do té doby, než jsem viděl, jak málo je na jezu a pod ním vody. Takže na jeho hraně jsem už tušil, že to asi přežiju ☺.

A skutečně také ano. Jen mě voda trochu osvěžila a bez zastavení jsme jeli dál.

Před námi se otevřela zajímavá scenérie, která mi ani nepřipadala že je u nás. No, tak zajímavá možná zase ne, ale hezká ano. Reka za jezem

tekla docela svižně a byla celkem divoká. Rozdélávala se do dvou ramen, která byla oddělena nějakým ostrůvkem se stromy. Nevěděli jsme kudy jet, které rameno bude lepší. Rozhodli jsme se pro to levé a hned tam také zamířili. Voda v něm byla skutečně dost divoká, místy byly slušně velké peřeje, které jsme projeli naštěstí bez problémů. Občas jsme se také museli vyhnout větším, které si klidně a bez skrupulí rostly kousek nad vodou. Kudy jeli ostatní za námi nevím a asi se to už nikdy nedozvím...

Najednou peřeje skončily a my jsme zase jeli klidnou vodou. Po malé chvilí jsme před námi viděli nejdřív nějaké žluté tečky, potom fleky a potom jsme už tušili, že to budou nejspíš lodě. A možná že i naše. Jen co jsme se přiblížili ještě o kousek, potvrdila se naše přání. Skutečně to byly lodě a dokonce jsme tušili Plašana. Hurá...

Dojeli jsme ke břehu, tentokrát levému, a vystoupili. Jako asi kolem každého jezu ve městě bylo všude okolo plno lidí. Ona tam byla taky nějaká hospoda. Dorazili i ostatní. Nějak se ale nevědělo co dál. Tedy bylo jasné, že ten jez musíme nějak překonat. Jenom jsme nevěděli, jestli jej jde projet (to ale asi ne), jestli jde lodě převést vodou nebo je rovnou celé přenést po břehu. Okamžiky následující nám ukázaly všechny možnosti. Ano, tedy i tu nepravděpodobnou první. Schválně, kdopak se o to postaral....?

Zkušenější vodáci zkoumali do detailu chování vody na jezu a pod ním a zjistili, že pod jezem se vodě nějak líbí a že se ji moc nechce pryč. Odborný vodácký název pro to místo neznám. Třeba ho sem nějaký vodák doplní....

Láda (ten Malé Háčkové) zkusil loď převést. Nejdřív to šlo, tedy do jezu. Pod jezem se ale vodě pryč skutečně moc nechtělo, loď se vracela a nabrala tím trochu vody. Někdo to zkusil ještě po něm. Tuším, že Michal. Dig a potom i já jsme radši zvolili bezpečnější cestu po souši.

No a teď ta první možnost překonání jezu. Pamatujete ještě...? A kdože to zkusil? No ano, kdo jiný než Martin. Jak jsem již psal, Martin H., Blz.

☺ I on ale asi uznal, že jez samotný je skutečně moc, tak to zkusil šlajsnou. Co se dělo tam nikdo z nás neviděl. Byla totiž blíž pravému břehu a ještě nasměrovaná doprava. Ale byl tam nějak podezřele dlouho. Když se konečně po několika nekonečných sekundách objevil, bylo vidět, že jede jen tak, tak. Nejspíš i tam byla voda hodně divoká a pravděpodobně usoudila, že je jejím posláním naplnit loď až po okraj. Pomalu a bez prudkých pohybů dojel až k Jarce, která na něj na břehu už dost netrpělivě čekala. To byla úleva.

Postupně jsme takhle každý nějak dostali banána do uctivé vzdálenosti za jez, přesunuli sebe do něj a jeli dál. To nám už zbývaly poslední metry našeho putování, protože tady někde za nějakým železničním mostem jsme měli plavbu končit a počkat na odvoz lodí. A železniční most byl už před námi. Jen jsme nevěděli kam zajet.... Ano, tam. To, bylo to místo. Nájezd do vody. *(náplavka, Viktore, náplavka...)* Zajeli jsme až do bahna. Jako první jsem se teď už nadobro dotkl vody já. Bylo to sice hnusné bahno, ale stejně to bylo krásné... ☺.

Vytáhli jsme lodě naší malé skupinky na souš. To jsme ještě stoprocentně nevěděli, že jsme na správném místě, jenom tak na 99,9 %. Jana nás překvapila svým odhodláním si vlézt do vody a zaplavat si. Svlékla se tedy, ... do plavek a vlezla do řeky. „Fuuuuj“. To nejsou výjimečně má slova, ale její, když okusila teplotu vody. Bylo to dost studené, takže ve vodě moc dlouho nepobyla. Udělala pár temp a zase vylezla. To už dorazili ostatní. Jako třeba Plašan s Oldou. Já jsem se zrovna vyhříval na betonovém břehu, seděl jsem na něm a pozoroval co se děje na vodě. Plašan něco říkal o mně a tak jsem tušil, že se něco chystá, jen jsem nevěděl přesně co. Když se blížili po vodě ke mně a najížděli si aby byli rovnoběžně se mnou, začal jsem tušit o co jim jde. No, na vojně jsem nebyl a taky mám někdy delší vedení, takže až když zvedli svá pádla nahoru, tak jsem zjistil, že bylo mé tušení správné. Mělo to být něco jako slavnostní procesí a čestná stráž. Teprve po několika sekundách jsem si vzpomněl, co se ve filmech při takových situacích dělá, takže jsem jim zasalutoval. No, měli radost. Což se projevilo Plašanovým „No konečně, to to trvalo“.

Dorazili už všichni, lodě jsme dostali na břeh, odvázáli vše, co odvázat šlo, zbytek se přerezal, vyprázdnili se barely.

Přijela paní půjčovenská pro lodě, které jsme spolu se sudy a pádly naložili, vyřídili se nějaké formality, během kterých se naštěstí zapomnělo na Janino poškozené pádlo a osoba se svou červenou dodávkou odjela.

Sbalení našich věcí už problém nebyl, převlečení do civilních a suchých hadrů samozřejmě také ne. Michal zjistil od nějaké domorodkyně přibližnou cestu k nádraží a vyrazili jsme. Domorodkyně sice cosi ukazovala, asi jako že jdeme špatně, ale co, když vedou všechny cesty do Řima, tak proč ne k Horažďovickému nádraží?

To jsme tedy samozřejmě našli, byť jsme si udělali takovou malou procházku po městě. Na nádraží jsme zjistili, že vlak, kterým můžeme jet, by měl dorazit asi za tři minuty, takže se muselo jednat. Michal s Radkou šli koupit lístky (já a moje peněženka jsme šli taky) a těšili se do vlaku. Také se s námi loučil Plašan, protože má zase jiný cíl než my. Na kole, které si tady včera cestou za námi promyšleně uschoval, se hodlal dostat zpátky na naše první nocležiště pro auto a potom pryč do nějaké své tramtárie...

No, vlak skutečně přijel, snad dokonce i na čas, nastoupili jsme a rozloučili se s ním.

Ted' nás už čekala jen cesta do Prahy. Přes Plzeň, což jsem ale v té chvíli ještě nevěděl. Vlákem jsme jeli jen kousek na Předměstí, kde jsme si počkali na vlak do Plzně. Čekání jsme si zpříjemnili nákupem různých pochutin, piva, nanuků a podobně a sdělováním svých zážitků z dneška a včerejška. Vlak přijel, my jsme nastoupili, našli si porůznu volná místa v kupé a cestovali tak do hlavního města piva. Tam to vypadalo, že máme na přestup jen několik málo minut, takže jsme po vystoupení dokonce i běželi na to správné nástupiště. Tam zjistili, jak jinak, že nás vlak má zpoždění.

Čekali jsme ale už přímo na nástupišti. Jak mně mrzelo, že vidím z města piva jen náměstí... Vkt.

No, to je fakt škoda... Protože v Plzni je nejvyšší kostelní věž v Čechách – jako na chrámu sv. Bartoloměje... Piš.

Je to čekání ale nějak dlouhé.

No, asi vás nepřekvapí, že vlak přijel. My jsme nastoupili a našli si kupé. Dál už toho není moc k psaní. Vlak jel a jel, my jsme si povídali a povídali a čas a kilometry ku Praze ubíhaly. Na Smíchově nás někteří opustili a tak nás na konec, na Hlavní nádraží dorazilo ještě méně. Pak už jen šup do metra... a sakra! Nevhodná róba. Musím se převléct.

A to je asi tak všechno, co se dá k této akci, k mojí první vodě, napsat. Bylo to hezký... **Vkt.**

Celková technická data:

Účast

Dvaadvacet plujáků...: Tatranka, Pišingr, Dig, Hanka, Viktor, Jana, Jarka, Martin, Olda, Plašan, Michal R, Radka, Jan Velký, Velká Háčková, Jan Malý, Tereza, Malá Háčková, Láďa, Helena, Standa, Monika, Honza

Příště

Expedice 2006

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Monika (Mnk), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Pišingr (Piš) Michal (Mch) Jan Vl. (Skp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Technická příloha

účastníci		kanoe	vesta	barel
Jarka	Martin	1	-	2
malej Honza	kámoš/ka	2	2	2
Dig	Hanka	3	-	2
Michal	Radka	4	1	1
sestra Hanky	Standa	5	2	2
Tatranka	sestra Tatranky	6	1	2
Olda	Plašan	7	2	2
velkej Honza	velká Háčková	8	2	2
Monika	Honza	9	-	2
Viktor	Jana	10	1	1
malá Háčková	Láďa	11	1	2
celkem	22	11	12	20

ceník lodí v půjčovně

10 kanoí (s dopravou)

na 2 dni + (+20x

pádlo)

6 500 Kč

Po slevě nad 5 ks

5 850 Kč

Cena za vestu/barel á

10,-Kč/1 ks/1 den

10 Kč

Cena na os

333 Kč

ceník noclehů

Radešov - chybí

kontakt

Odhad

stan

30 Kč

osoba

20 Kč

Kemp Sušice

stan

30 Kč

osoba

20 Kč

cena na os obě noci

50 Kč

ceník za dopravu

dodám zítra

cena bez dopravy

celkem

383 Kč

Trasa	km	hodin
Radešov - Sušice	15	4
Sušice - Horažďovice	19	5
pokud zbyde čas a síla, tak Horažďovice - Střelské Hoštice	3	1,5

ceník za dopravu bus		odjezd
Pha - Sušice	120 Kč	17:45
místenka	12 Kč	
Sušice - Radešov	25 Kč	20:35
místenka	- Kč	
vlak Horažďovice - Pha	126 Kč	16:34
místenka	- Kč	
cena dopravy/os. celkem	283 Kč	
stravné		
na osobu a den	300 Kč	
stravné celkem	700 Kč	
cena výletu na os. celkem	1 406 Kč	

ceník za dopravu vlak	
Pha - Sušice	138 Kč
Místenka	30 Kč
Horažďovice - Pha	126 Kč
cena dopravy celkem	294 Kč
stravné	700 Kč
cena výletu na os. celkem	1 387 Kč

Trasa, km	320
sazba	15 Kč
Celkem	4 800 Kč
Na osobu	240

Jízdu nutno nastoupit první den platnosti
 Sleva 19 x % Druh

54 *0021-677 TA4207
 TA 134207

Vydejna Horažďovice
 02.07.06

1880
 čD, a. s.

Sleva pro skupiny
 Jednoduchá

Osob 21 Třída 2 Km 176

Z Horažďovice
 Do Praha hl.n.
 Přes HoražP, Nepouk, PLZENH, Rokycan, Zdice, Beroun, ZTřeboň, PhaSa

Sazba DPH 5%

Platnost od 02.07.06 do 03.07.06

Sleva 19 x % Druh

Kč 1449,-

0735 2 4001
 České dráhy, a. s.

PAVEL CHMÁTAL
 Firma Jizerská 20
 (organizace) 400 11 Ústí nad Labem
 IČO 156 98 173

PRÍJMOVÝ pokladní doklad
 č. 1240427
 ze dne 2.7.2006 Přílohy:

Přijato od (jméno a adresa) **RYŠAN PRAHA** Kč **860** h

Slovy

Účel platby **Stavění** Rozp. skl. Podpis pokladníka
 Schválil **jh**

Účetní doklad č. ze dne

Text	Účtovací předpis (Dal - účet)	Kč	h
OSODY 22	30	660	
STAN 10	20	200	
		<u>860</u>	

Cena bez daně Kč Přezkoušel(i) Zaúčtoval
 DPH % Kč dne dne

mSk - 47

AMS BUS JÍZDENKA TICKET AMS BUS

odkud - kam/from - to odjezd - příjezd/departure - arrival spoj/service nástupišť/platform sedadlo/seat

Praha, Na Knížecí METRO Anděl 17.05.30.06.2006 14370-007 3 10

Střešovce/Anděl 20.05.30.06.2006 146 CENTRUM JOLY

druh jízdenky/fare type cena s DPH/price VAT incl. sazba daně/VAT rate podmínky vrácení/cancellation conditions

plněná jízdenka 130,00 Kč míření carbu 22,00 Kč/10,5%

ČAD SUT Praha - zrušení/cancelat. Rušivý - 20.06/12-19/210/2006

vše o autobusové dopravě..... www.busportal.cz rezervace jízdenek..... <http://jizdenky.amsbus.cz>

© Hell's Tour_{club} 2006
Trn & Dig & Hnk & Vkt & Piš & Mnk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz